Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

18 юни 2024 година*

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Общи процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила — Директива 2013/32/ЕС — Член 33, параграф 2, буква а) — Невъзможност за органите на дадена държава членка да отхвърлят молба за убежище като недопустима поради предоставен преди това статут на бежанец в друга държава членка — Член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз. — Опасност от нечовешко или унизително отношение в тази друга държава членка — Разглеждане от тези органи на тази молба за убежище, въпреки че статут на бежанец е предоставен в посочената друга държава членка — Директива 2011/95/ЕС — Член 4 — Индивидуално разглеждане“

По дело C-753/22

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия) с акт от 7 септември 2022 г., постъпил в Съда на 12 декември 2022 г., в рамките на производство по дело

QY

срещу

Федерална република Германия,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, L. Bay Larsen, заместник-председател, Ал. Арабаджиев, K. Jürimäe (докладчик), E. Regan, T. von Danwitz, Z. Csehi и O. Spineanu-Matei, председатели на състави, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, S. Rodin, I. Jarukaitis, A. Kumin, M. L. Arastey Sahún и M. Gavalec, съдии,

генерален адвокат: L. Medina,

секретар: K. Hötzel, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 26 септември 2023 г.,

* Език на производството: немски.

като има предвид становищата, представени:

– за QY, от S. Kellmann, Rechtsanwalt,

– за германското правителство, от J. Möller, A. Hoesch и R. Kanitz, в качеството на представители,

– за белгийското правителство, от M. Jacobs, A. Van Baelen и M. Van Regemorter, в качеството на представители,

– за чешкото правителство, от A. Edelmannová, M. Smolek и J. Vláčil, в качеството на представители,

– за Ирландия, от M. Browne, Chief State Solicitor, A. Joyce и D. O'Reilly, в качеството на представители, подпомагани от A. McMahon, BL,

– за гръцкото правителство, от G. Karipsiadis и T. Papadopoulou, в качеството на представители,

– за френското правителство, от R. Bénard, O. Duprat-Mazaré, B. Fodda и J. Illouz, в качеството на представители,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от W. Ferrante, avvocato dello Stato,

– за люксембургското правителство, от A. Germeaux, J. Reckinger и T. Schell, в качеството на представители,

– за нидерландското правителство, от M. K. Bulterman и H. S. Gijzen, в качеството на представители,

– за австрийското правителство, от A. Posch, J. Schmoll и M. Kopetzki, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от A. Azéma, J. Hottiaux и H. Leupold, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 25 януари 2024 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, параграф 1, второ изречение от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство

(ОВ L 180, 2013 г., стр. 31), на член 4, параграф 1, второ изречение и на член 13 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9), както и на член 10, параграфи 2 и 3 и член 33, параграф 1 и параграф 2, буква а) от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 2013, 180 г., стр. 60).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между QY, сирийска гражданка, получила статут на бежанец в Гърция, и Bundesrepublik Deutschland (Федерална република Германия), представлявана от Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Федерална служба за миграцията и бежанците, Германия) (наричана по-нататък „Федералната служба“), във връзка с решението ѝ да отхвърли молбата на QY за признаване на статут на бежанец.

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент № 604/2013

3 Съображение 6 от Регламент № 604/2013 гласи:

„Първата фаза от създаването на [общата европейска система за убежище], която в дългосрочен план има за цел да доведе до обща процедура и единен статут, валиден в целия Съюз, за тези, на които е предоставена международна закрила, бе завършена. […]“.

4 Член 1 от този регламент определя предмета на посочения регламент по следния начин:

„С настоящия регламент се установяват критерии и механизми за определяне на държава членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или лице без гражданство („компетентната държава членка“)“.

5 Член 3, параграф 1 от посочения регламент предвижда:

„Държавите членки разглеждат всяка молба за международна закрила на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, който подава молба на територията на която и да било от тях, включително на границата или в транзитните зони. Молбите се разглеждат от една-единствена държава членка, а именно от онази, за която критериите, предвидени в глава III, сочат, че е компетентна за това“.

Директива 2011/95

6 Съображения 7, 9 и 13 от Директива 2011/95 имат следното съдържание:

„(7) Първият етап на създаване на Обща европейска система за убежище е вече изпълнен. […]

[…]

(9) В Стокхолмската програма Европейският съвет отново потвърждава ангажимента си по отношение на целта за създаване на общо пространство на закрила и солидарност, основано на обща процедура за предоставяне на убежище и единен статут в съответствие с член 78 [ДФЕС], за получилите международна закрила, най-късно до 2012 г.

(10) С оглед на резултатите от направените оценки, на този етап е уместно да бъдат потвърдени принципите, които са в основата на Директива 2004/83/ЕО [на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 304, 2004 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 52)], както и да се търси постигане на по-висока степен на сближаване на правилата за признаването и съдържанието на международната закрила въз основа на по-високи стандарти.

(11) Ресурсите на Европейския фонд за бежанците и на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището следва да бъдат мобилизирани за предоставянето на адекватно подпомагане на усилията на държавите членки за изпълнение на стандартите, определени във втората фаза на Общата европейска система за убежище, по-специално на онези държави членки, които срещат специфичен и несъразмерно голям натиск за техните системи на убежище, по-специално поради тяхното географско или демографско положение.

(12) Основната цел на настоящата директива е, от една страна, да гарантира прилагането от държавите членки на общи критерии за определяне на лицата, които реално се нуждаят от международна закрила, и от друга страна, да гарантира минимално равнище на обезщетения за тези лица във всички държави членки.

(13) Сближаването на правилата относно признаването и съдържанието на статута на бежанец и статута на субсидиарна закрила би следвало да допринесе за ограничаване на вторичното придвижване на молителите за международна закрила между държавите членки в случаите, в които това придвижване се дължи единствено на съществуващи различия в правните норми на държавите членки“.

7 Член 1 от Директива 2011/95 определя нейния предмет по следния начин:

„Целта на настоящата директива е установяването на стандарти за определянето на граждани на трети държави или на лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила и за съдържанието на предоставената закрила“.

8 Член 3 от посочената директива е озаглавен „По-благоприятни [разпоредби]“ и гласи:

„Държавите членки могат да въвеждат или да запазват по-благоприятни [разпоредби] за определяне на дадено лице като бежанец или като лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила, както и за определяне на съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с настоящата директива“.

9 Озаглавената „Оценяване на молбите за международна закрила“ глава II от посочената директива обхваща членове 4—8. Член 4 от тази директива, озаглавен „Оценяване на фактите и обстоятелствата“, гласи:

„1. Държавите членки могат да преценят, че е задължение на молителя да представи във възможно най-кратък срок всички необходими елементи в подкрепа на своята молба за международна закрила. Държавата членка следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата.

[…]

3. Оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание следните елементи:

а) всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително законите и подзаконовите актове на държавата на произход, както и начинът на тяхното прилагане;

б) относими декларации и документи, представени от молителя, включително и информация, позволяваща да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване или на тежки посегателства;

в) индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст, за да може да се определи, въз основа на личните обстоятелства относно молителя, дали действията, на които той е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване или за тежки посегателства;

г) фактът дали след напускането на държавата на произход молителят е упражнявал дейности, чиято единствена или основна цел е била да се създадат необходимите условия, за да се подаде молба за международна закрила, с цел да се определи дали тези дейности биха го изложили на преследване или на тежки посегателства, ако той би се завърнал в тази държава;

д) дали е разумно да се смята, че молителят би могъл да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство той би могъл да поиска.

[…]“.

10 Озаглавената „Условия за определяне като бежанец“ глава III от Директива 2011/95 обхваща членове 9—12. Членове 11 и 12 от тази директива определят съответно хипотезите, когато гражданин на трета държава или лице без гражданство престава да бъде разглеждан като бежанец и когато гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключва от кръга на бежанците.

11 Членове 13 и 14 от посочената директива се съдържат в глава IV от нея, озаглавена „Статут на бежанец“.

12 Член 13 от същата директива гласи:

„Държавите членки предоставят статут на бежанец на всеки гражданин на трета държава или на лице без гражданство, които отговарят на условията за определяне като бежанци съгласно разпоредбите на глави II и III“.

13 Член 14 от Директива 2011/95, озаглавен „Отнемане, прекратяване или отказ за подновяване на статут на бежанец“, предвижда:

„1. По отношение на молбите за международна закрила, внесени след влизането в сила на Директива 2004/83/ЕО, държавите членки отнемат статута на бежанец, предоставен от държавен, административен, съдебен или квазисъдебен орган на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, прекратяват го или отказват подновяването му, когато съответното лице престане да бъде бежанец в съответствие с член 11.

2. Без да се засяга задължението на бежанеца в съответствие с член 4, параграф 1 да декларира всички относими факти и да предоставя всички относими документи, с които разполага, държавата членка, която е предоставила статута на бежанец, доказва за всеки отделен случай, че съответното лице е престанало да бъде или никога не е било бежанец по смисъла на параграф 1 от настоящия член.

3. Държавите членки отнемат, прекратяват или отказват подновяването на статута на бежанец на всеки гражданин на трета държава или на лице без гражданство, ако съответната държава членка установи, след като е предоставила статута на бежанеца, че:

а) лицето е следвало да бъде или е изключено от кръга на бежанците съгласно член 12;

[…]“.

14 Озаглавената „Съдържание на международната закрила“ глава VII от Директива 2011/95 обхваща членове 20—35. Член 29 от тази директива е озаглавен „Преустановяване“, а параграф 1 от тази разпоредба гласи следното:

„Държавите членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им“.

15 Член 36, втора алинея от посочената директива предвижда:

„Държавите членки, във връзка с Комисията, вземат всички необходими мерки за установяване на пряко сътрудничество и обмен на информация между компетентните органи“.

Директива 2013/32

16 Съображения 4, 12, 13 и 43 от Директива 2013/32 гласят:

„(4) Заключенията от Тампере уточняват, че една такава система следва да включва, в краткосрочна перспектива, общи норми за справедливи и обективни процедури за убежище в държавите членки и в по-дългосрочна перспектива — норми на Съюза по отношение на обща процедура за убежище в Съюза.

[…]

(12) Основната цел на настоящата директива е по-нататъшното разработване на нормите за процедурите за предоставяне и отнемане на международна закрила в държавите членки с оглед на създаването на обща процедура за убежище в Съюза.

(13) Сближаването на нормите за процедурата за предоставяне и отнемане на международна закрила би следвало да допринесе за ограничаването на вторичното движение на кандидатите за международна закрила между държавите членки в случаите, когато такова движение се дължи на различията в правната рамка при отделните държави членки, и да създаде равностойни условия за прилагането на Директива 2011/95/ЕС в държавите членки.

[…]

(43) Държавите членки разглеждат всички молби по същество, т.е. извършват преценка дали съответният кандидат отговаря на условията за международна закрила в съответствие с Директива [2011/95], освен ако настоящата директива разпорежда противното, а именно в случаите, когато може с основание да се предположи основателно, че другата страна ще пристъпи към разглеждането или ще даде достатъчна закрила. По-конкретно, държавите членки не са длъжни да разглеждат по същество молба за международна закрила в случаите, когато първата държава на убежище е предоставила на кандидата статут на бежанец и кандидатът е повторно приет в тази държава“.

17 Член 1 от Директива 2013/32 определя нейния предмет, както следва:

„Целта на настоящата директива е да се определят общи процедури за предоставяне или отнемане на международна закрила съгласно Директива [2011/95]“.

18 Член 5 от Директива 2013/32, озаглавен „По-благоприятни разпоредби“, предвижда следното:

„Държавите членки могат да въведат или да запазят по-благоприятни норми по отношение на процедурите за предоставяне и отнемане на международна закрила, стига тези норми да бъдат съвместими с настоящата директива“.

19 Съгласно член 10, параграфи 2 и 3 от тази директива:

„2. При разглеждането на молбите за международна закрила решаващият орган определя първо дали кандидатите отговарят на условията за статут на бежанци и ако те не отговарят

на тези условия, определя дали кандидатите отговарят на условията за субсидиарна закрила.

3. Държавите членки гарантират, че решенията по молбите за международна закрила се вземат от решаващия орган след извършване на подходящо разглеждане. За тази цел те гарантират, че:

а) молбите са разгледани и решенията са взети индивидуално, обективно и безпристрастно;

б) е набавена точна и актуализирана информация от различни източници, като например ЕСПОУ и Върховния комисариат за бежанците на Организацията на обединените нации (ВКБООН), както и съответните международни организации за защита на правата на човека, по отношение на общата обстановка в страната на произход на кандидата, и при необходимост — в страните, през които кандидатът преминава транзитно, и че такава информация е предоставена на служителите, които разглеждат молбите и вземат решение по тях;

в) служителите, които разглеждат молбите и вземат решение по тях, са запознати със съответните приложими норми в областта на правото за предоставяне на убежище и бежанското право;

г) служителите, които разглеждат молбите и вземат решение по тях, имат възможност, когато това е необходимо, да потърсят съвет от експерти по определени въпроси, като въпроси, свързани с медицински, културни или религиозни аспекти, с децата или пола“.

20 Член 33, параграф 1 и параграф 2, буква а) от тази директива уточнява следното:

„1. В допълнение към случаите, в които молбата не се разглежда, в съответствие с Регламент [№ 604/2013], от държавите членки не се изисква да разглеждат дали кандидатът отговаря на условията за международна закрила в съответствие с Директива [2011/95], когато молбата се счете за недопустима съгласно настоящия член.

2. Държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако:

а) друга държава членка е предоставила международна закрила […]“.

21 Членове 44 и 45 от Директива 2013/32 определят процедурите за отнемане на международната закрила.

22 Съгласно член 49, втора алинея от тази директива:

„Държавите членки, като съгласуват с Комисията, вземат всички подходящи мерки за установяване на пряко сътрудничество и обмен на информация между компетентните органи“.

Германското право

23 Член 1, параграф 1, точка 2 от Asylgesetz (AsylG) (Закон за убежището) от 26 юни 1992 г. (BGBl. 1992 I, стр. 1126), в редакцията му, публикувана на 2 септември 2008 г. (BGBl. 2008 I, стр. 1798), последно изменен с член 9 от Gesetz zur Weiterentwicklung des Ausländerzentralregisters (Закон за развитието на централния регистър на чужденците) от 9 юли 2021 г. (BGBl. 2021 I, стр. 2467) (наричан по-нататък „AsylG“), гласи:

„1. Този закон се прилага за чужденците, търсещи:

[…]

2. международна закрила по Директива [2011/95]“.

24 Член 29 от AsylG е озаглавен „Недопустими молби“, а параграф 1, точка 2 от него предвижда следното:

„Молба за убежище е недопустима, когато:

2. друга държава — членка на Европейския съюз, вече е предоставила на чужденеца международната закрила по член 1, параграф 1, точка 2 […]“.

25 Член 60, параграф 1 от Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz — AufenthG) (Закон за пребиваването, заетостта и интеграцията на чужденците на федералната територия) от 30 юли 2004 г. (BGBl. 2004 I, стр. 1950), в редакцията му, публикувана на 25 февруари 2008 г. (BGBl. 2008 I, стр. 162), последно изменен с член 4 от Gesetz zur Regelung eines Sofortzuschlages und einer Einmalzahlung in den sozialen Mindestsicherungssystemen sowie zur Änderung des Finanzausgleichsgesetzes und weiterer Gesetze (Закон за незабавно плащане и еднократно плащане в системите за минимално социално осигуряване, както и за изменение на Закона за финансовото изравняване и на други закони) от 23 май 2022 г. (BGBl. 2022 I, стр. 760) гласи:

„Съгласно Конвенцията за статута на бежанците, подписана в Женева на 28 юли 1951 г. (*Recueil des traités des Nations unies*, том 189, стр. 150, № 2545 (1954) [и влязла в сила на 22 април 1954 г.] (BGBl. 1953 II, стр. 559) не се допуска принудително отвеждане на чужденец до границата за извеждането му от територията на страната в държава, в която животът или свободата му са застрашени по причина на неговата раса, вероизповедание, националност, принадлежност към определена социална група или политически възгледи. Същото се отнася и за лицата, ползващи се с право на убежище, и за чуждите граждани, които са признати за бежанци с неподлежащ на обжалване акт, или които по друга причина имат статут на чуждестранни бежанци на федералната територия или са били признати извън федералната територия за чуждестранни бежанци в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците. Когато чужденец се позовава на посочената в настоящия параграф забрана за принудително отвеждане на чужденец до границата за извеждането му от територията на страната, Федералната служба определя в процедура за предоставяне на убежище, освен в случаите по второ изречение, дали са изпълнени условията по първото изречение и дали трябва да му бъде признато качеството на бежанец. Решението на Федералната служба подлежи на обжалване само на основание на разпоредбите на AsylG“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

26 През 2018 г. QY, сирийска гражданка, получава статут на бежанец в Гърция.

27 На дата, която запитващата юрисдикция не посочва, QY подава молба за международна закрила в Германия.

28 С окончателно решение, което се споменава в акта за преюдициално запитване, без да се посочва неговата дата, Verwaltungsgericht (Административен съд, Германия) приема, че в Гърция за QY съществува сериозна опасност да бъде подложена на нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), поради което тя не може да се завърне там.

29 С решение от 1 октомври 2019 г. Федералната служба отхвърля молбата на QY за предоставяне на статут на бежанец, но ѝ предоставя субсидиарна закрила.

30 QY обжалва това решение, но жалбата е отхвърлена от сезирания Verwaltungsgericht (Административен съд). Според последния искането за предоставяне на статут на бежанец е необосновано, тъй като QY не била заплашена от преследване в Сирия.

31 Поради това QY подава пряка касационна жалба, допусната от Verwaltungsgericht (Административен съд), пред Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия), който е и запитващата юрисдикция. В подкрепа на жалбата си тя изтъква, че Федералната служба е обвързана от признаването на статута на бежанец от страна на гръцките органи.

32 Този съд уточнява, че посоченият Verwaltungsgericht (Административен съд) е бил длъжен да се произнесе по същество по молбата за международна закрила, подадена от QY. В действителност тази молба не можело да бъде обявена за недопустима, поради обстоятелството че преди това вече е бил предоставен статут на бежанец в Гърция, тъй като в тази държава QY била изложена на сериозна опасност от нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата.

33 Запитващата юрисдикция подчертава по същество, че е установено, че QY не отговаря на условията за признаване на статут на бежанец. Освен това съгласно член 60, параграф 1, второ изречение от Закона за пребиваването, заетостта и интеграцията на чужденците на федералната територия, с изменения, единствената правна последица на приетото от гръцките органи решение за предоставяне на статут на бежанец е да се забрани принудителното отвеждане на този бежанец от границите на третата държава в държавата, от която той е избягал. За сметка на това, съгласно германското право това решение не пораждало никакво право на ново признаване на статута на бежанец. Също така съгласно германското право това решение за предоставяне на статут на бежанец не пораждало никакво задължително действие, вследствие на което германските органи, които са длъжни по изключение да проведат нова процедура за предоставяне на убежище, задължително следва да признаят такъв статут на заинтересованото лице в рамките на тази нова процедура.

34 При тези условия запитващата юрисдикция счита, че е необходимо да се определи дали правото на Съюза допуска Федералната служба да пристъпи към ново самостоятелно разглеждане на молбата за международна закрила и дали правото на Съюза изисква взетото в друга държава членка решение за предоставяне на статут на бежанец да произвежда задължително действие за тази служба.

35 В това отношение, първо, този съд счита, че подобно действие не може да се обоснове с първичното право на Съюза, и по-специално с член 78 ДФЕС. От първичното право на Съюза не следвало по никакъв начин, че е предвиден принцип на взаимно признаване на решенията за предоставяне на статут на бежанец. Следователно, предвид обстоятелството че към настоящия момент не е уреден единен статут на международна закрила, проверката за наличие на материалноправните условия за разглеждане на молба за предоставяне на такава закрила би било от компетентността на сезираната с тази молба държава членка.

36 Според посочената юрисдикция взаимното признаване на такива решения не може да се обоснове и с принципа на взаимно доверие. Впрочем в настоящия случай това доверие било нарушено поради сериозната опасност заинтересованото лице да бъде изложено в държавата членка, която му е предоставила международна закрила, на нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата.

37 Второ, запитващата юрисдикция отбелязва, че нито една разпоредба от вторичното право на Съюза не предвижда изрично, че признаването на статут на бежанец от една държава членка има задължително действие по отношение на процедурата за предоставяне на убежище в друга държава членка.

38 При това положение този съд иска да се установи дали посоченият в член 3, параграф 1, второ изречение от Регламент № 604/2013 принцип на еднократност на разглеждането на молба за международна закрила или пък разпоредбите на член 4, параграф 1, второ изречение и на член 13 от Директива 2011/95 биха могли да означават, че предоставеният от една държава членка статут на бежанец трябва да бъде признат във всички останали държави членки, без да се пристъпва към ново разглеждане.

39 В този контекст посоченият съд иска да установи, когато в предоставилата международна закрила държава членка е налице сериозна опасност от нарушение на член 4 от Хартата, какви са правните последици от обстоятелството, че за друга държава членка, сезирана с нова молба за национална закрила, е отпаднала възможността да отхвърли тази молба като недопустима на основание член 44, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32. Според този съд тази друга държава членка следва да счита кандидата за „лице, подаващо молба за първи път“ и същата държава членка следва да пристъпи към ново разглеждане на тази молба, без да е обвързана от съображенията, изложени в приетото по-рано от първата държава членка решение за предоставяне статут на бежанец.

40 Същият съд все пак отбелязва, че възприемането на такъв подход би могло да предполага заобикаляне на специалните разпоредби относно преустановяването, изключването и отнемането на статута на бежанец, както е предвидено в членове 11, 12 и 14 от Директива 2011/95. Същевременно той подчертава, че в конкретния случай, тъй като Федералната служба е предоставила на заинтересованото лице субсидиарна закрила, не е налице опасност от влошаване на правното му положение, защото при всички положения това лице не може да бъде принудително отведено до неговата държава на произход.

41 Трето, запитващата юрисдикция иска да установи как следва да се разбира точка 42 от определение от 13 ноември 2019 г., Hamed и Omar (C-540/17 и C-541/17, EU:C:2019:964). Всъщност позоваването на „нова“ процедура за предоставяне на убежище би могло да е в подкрепа на ново разглеждане, докато споменаването на правата, свързани със статута на бежанец, би могло да предполага признаване на вече предоставения статут от друга държава членка.

42 При тези обстоятелства Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следния въпрос:

„Следва ли, в случай че държава членка не може да се ползва от предоставеното с член 33, параграф 2, буква а) от Директива [2013/32] правомощие да отхвърли молба за международна закрила като недопустима с оглед на предоставянето на статут на бежанец в друга държава членка, тъй като условията на живот в тази [друга] държава членка биха изложили кандидата на сериозна опасност от нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата, член 3, параграф 1, второ изречение от Регламент [№ 604/2013], член 4, параграф 1, второ изречение и член 13 от Директива [2011/95], както и член 10, параграфи 2 и 3, член 33, параграфи 1 и 2, буква а) от [2013/32], да се тълкуват в смисъл, че предоставеният вече статут на бежанец не позволява на държавата членка да разгледа без оглед на предходните изводи по този въпрос подадената пред нея молба за международна закрила, и я задължава да предостави на кандидата статут на бежанец, без проверка по същество на условията на тази закрила?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

43 Ирландия твърди, че преюдициалното запитване е недопустимо, тъй като исканото тълкуване попада в приложното поле на т.нар. теория за „acte clair“. Според Ирландия на настоящия етап от развитието на правото на ЕС нито една разпоредба от това право не предвижда взаимно признаване от държавите членки на взетите от друга държава членка решения за предоставяне на международна закрила.

44 Съгласно постоянната съдебна практика въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическа рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправено от национална юрисдикция преюдициално запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 8 ноември 2022 г., Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Служебна проверка за законосъобразност на задържането с цел извеждане), C-704/20 и C-39/21, EU:C:2022:858, т. 61 и цитираната съдебна практика).

45 В случая от акта за преюдициално запитване недвусмислено следва, че поставеният въпрос действително се отнася до тълкуването на релевантните за спора в главното производство разпоредби от правото на Съюза. Твърдяното от Ирландия обстоятелство, че така

поисканото тълкуване се налага ясно, спада към отговора по същество на този въпрос и дори да се приеме за доказано, не може да обоснове оборването на презумпцията за релевантност, с която се ползва този въпрос.

46 При всички положения по никакъв начин не е забранено националната юрисдикция да постави на Съда преюдициални въпроси, отговорът на които не оставя място за никакво разумно съмнение. Ето защо, дори да се предположи, че това е така, съдържащото такъв въпрос преюдициално запитване все пак не става недопустимо (вж. в този смисъл решение от 9 март 2023 г., Vapo Atlantic, C-604/21, EU:C:2023:175, т. 33).

47 Следователно преюдициалното запитване е допустимо.

По преюдициалния въпрос

48 С единствения си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 3, параграф 1 от Регламент № 604/2013, член 4, параграф 1 и член 13 от Директива 2011/95, както и член 10, параграфи 2 и 3 и член 33, параграф 1 и параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 трябва да се тълкуват в смисъл, че когато компетентният орган на държава членка не може да упражни предоставеното с последната разпоредба правомощие да отхвърли като недопустима подадена от кандидат молба за международна закрила, на когото друга държава членка вече е предоставила такава закрила поради сериозна опасност този кандидат да бъде подложен в другата държава членка на нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата, този орган е длъжен да признае на посочения кандидат статут на бежанец единствено поради това че такъв статут вече му е бил признат от посочената друга държава членка, или може да пристъпи към ново самостоятелно разглеждане на тази молба по същество.

49 В самото начало следва да се припомни, че член 33, параграф 1 от Директива 2013/32 предвижда, че в допълнение към случаите, в които молбата не се разглежда в съответствие с Регламент № 604/2013, от държавите членки не се изисква да проверяват дали кандидатът отговаря на условията за международна закрила в съответствие с Директива 2011/95, когато молбата е счетена за недопустима съгласно тази разпоредба. Член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 изброява изчерпателно случаите, в които държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима (решения от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 76, и от 22 февруари 2022 г., Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Цялост на семейството — Вече предоставена защита), C-483/20, EU:C:2022:103, т. 23).

50 В това отношение, видно от съображение 43 от Директива 2013/32, член 33, параграф 2 от нея има за цел да смекчи задължението на държавите членки да разглеждат всяка молба за международна закрила, като определят случаите, в които такава молба се счита за недопустима. С оглед на тази цел посочената разпоредба като цяло има характер на изключение от това задължение (вж. в този смисъл решение от 1 август 2022 г., Bundesrepublik Deutschland (Дете на бежанци, родено извън приемащата държава), C-720/20, EU:C:2022:603, т. 49).

51 Сред тези положения е и хипотезата по член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32, когато друга държава членка вече е предоставила международна закрила. Следователно, когато прилагат това основание за недопустимост в такава хипотеза, държавите членки са

освободени от задължението, посочено в предходната точка от настоящото решение (вж. в този смисъл решение от 22 февруари 2022 г. по дело Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Цялост на семейството — Вече предоставена защита), C-483/20, EU:C:2022:103, т. 23 и 24).

52 При това положение Съдът приема, че по изключение органите на дадена държава членка не могат да упражнят предоставеното им с член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 правомощие да отхвърлят като недопустима молба за предоставяне на статут на бежанец, с мотива че на кандидата вече е предоставена международна закрила от друга държава членка, когато са стигнали до извода, че очакваните условия на живот, които този кандидат би имал като лице, ползващо се от международна закрила в тази друга държава членка, биха представлявали за него сериозна опасност да бъде изложен на нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 92; определение от 13 ноември 2019 г., Hamed и Omar, C-540/17 и C-541/17, EU:C:2019:964, т. 35, и решение от 22 февруари 2022 г., Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Цялост на семейството — Вече предоставена защита), C-483/20, EU:C:2022:103, т. 32 и 34).

53 Всъщност предоставеното с член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 правомощие в рамките на установената с тази директива обща процедура за убежище е израз на принципа на взаимно доверие, който позволява и в контекста на общата европейска система за убежище изисква от държавите членки да презумират, че отношението към кандидатите за международна закрила във всяка държава членка отговаря на изискванията на Хартата, и по-специално на членове 1 и 4 от нея, които прогласяват една от основните ценности на Съюза и на неговите държави членки, като тази презумпция и упражняването на посоченото правомощие, произтичаща от нея, не могат да бъдат обосновани, когато е доказано, че това всъщност не е така в дадена държава членка (решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 83—86, и определение от 13 ноември 2019 г., Hamed и Omar, C-540/17 и C-541/17, EU:C:2019:964, т. 41).

54 В това отношение е важно да се уточни, че посочените в точка 52 от настоящото решение недостатъци трябва да са с особено висока степен на сериозност, която зависи от всички обстоятелства по случая (вж. в този смисъл решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 89—91).

55 Следователно в светлината на тази съдебна практика запитващата юрисдикция иска да установи дали в хипотезата, в която орган на държава членка не може на основание на член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 да обяви за недопустима молба за международна закрила, с която е сезиран, тя може да подложи на преценка основателността на тази молба за международна закрила, без да е обвързана от факта, че друга държава членка вече е предоставила такава закрила на кандидата.

56 За да се отговори на поставения въпрос, е важно да се отбележи, на първо място, че действащото право на Съюза в областта на международната закрила не съдържа изрично задължение за държавите членки да признават автоматично приетите от друга държава членка решения за предоставяне на статут на бежанец.

57 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 78, параграф 1 ДФЕС общата политика, която Съюзът развива в областта на убежището, има за цел да се предостави подходящ статут на всеки гражданин на трета страна, който се нуждае от международна закрила, и да се гарантира зачитането на принципа на забрана за връщане. Различните аспекти на общата европейска система за убежище са изброени в член 78, параграф 2, букви а)—ж) ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2017 г., Словакия и Унгария/Съвет, C-643/15 и C-647/15, EU:C:2017:631, т. 75).

58 По-специално член 78, параграф 2, буква а) ДФЕС предвижда, че Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз приемат мерки за обща европейска система за убежище, включваща „единен статут на бежанец за гражданите на трети страни, който е валиден в целия Съюз“.

59 Макар по този начин тази разпоредба да предоставя правно основание на законодателя на Съюза да приема актове на Съюза, съдържащи такъв единен статут, това не променя факта, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 48 от заключението си, че е необходима намесата на законодателя на Съюза, за да се намери конкретно приложение на всички свързани с този статут права, които, предоставени от държава членка и признати от всички останали, са валидни в целия Съюз.

60 В това отношение от съображенията на актовете, приети на основание член 78, параграф 2 ДФЕС, и по-специално от съображение 6 от Регламент № 604/2013, от съображения 7 и 9—11 от Директива 2011/95, както и от съображения 4 и 12 от Директива 2013/32, следва, че законодателят на Съюза възнамерява да създаде постепенно, на последователни етапи, общата европейска система за убежище, която в крайна сметка следва да доведе до обща процедура и единен статут на бежанец, валиден в целия Съюз.

61 Така най-напред, Директива 2011/95, приета на основание член 78, параграф 2, букви а) и б) ДФЕС, има за цел, както следва от член 1 във връзка със съображение 12 от нея, по-специално да гарантира прилагането от всички държави членки на общи критерии за определяне на лицата, които реално се нуждаят от международна закрила (вж. в този смисъл определение от 13 септември 2018 г., Ahmed, C-36/17, EU:C:2018:713, т. 37).

62 Що се отнася по-специално до посочените от запитващата юрисдикция разпоредби от тази директива, член 4 от нея установява такива общи критерии за оценяване на фактите и обстоятелствата при разглеждането на молба за международна закрила, като уточнява във второто изречение от първия си параграф, че държавата членка, в сътрудничество с кандидата, следва да оцени обстоятелствата, свързани с молбата. От своя страна член 13 от посочената директива задължава държавите членки да предоставят статут на бежанец на всеки гражданин на трета страна или на лице без гражданство, които отговарят на условията да бъдат разглеждани като бежанци съгласно глави II и III от същата директива.

63 Нито тези разпоредби, нито която и да е друга разпоредба обаче Директива 2011/95 обаче задължават държавите членки да признават автоматично приетите от друга държава членка решения за предоставяне на статут на бежанец. Напротив, някои разпоредби от тази директива, като член 29, параграф 1 от нея относно социалната закрила, ограничават някои свързани със статута на бежанец права до държавата членка, която е предоставила този статут.

64 По-нататък, съгласно член 1 от Директива 2013/32, приета на основание член 78, параграф 2, буква г) ДФЕС, „се определят общи процедури за предоставяне или отнемане на международна закрила съгласно Директива [2011/95]“.

65 Член 10 от Директива 2013/32, на който се позовава запитващата юрисдикция, предвижда условията, на които трябва да отговаря разглеждането на молбите за такава закрила, като параграф 2 от тази разпоредба изисква от решаващия орган първо да определи дали кандидатът отговаря на условията за предоставяне на статут на бежанец, а ако това не е така, да определи дали кандидатът отговаря на условията за субсидиарна закрила. Съгласно член 10, параграф 3 този орган трябва да вземе решението си след извършване на подходящо разглеждане и като съобрази условията, изброени в тази разпоредба. За сметка на това нито посоченият член 10, нито член 33, параграф 1 и параграф 2, буква а) от Директива 2013/32, чието съдържание бе припомнено в точки 49—51 от настоящото решение, задължават посочения орган да признае автоматично приетите от друга държава членка решенията за предоставяне на статут на бежанец.

66 Накрая, Регламент № 604/2013, чието правно основание е член 78, параграф 2, буква д) ДФЕС, има за цел съгласно член 1 от него да установи критериите и механизмите за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство.

67 Макар съгласно член 3, параграф 1 от този регламент молба за убежище, подадена от гражданин на трета страна или лице без гражданство на територията на която и да било от държавите членки, по принцип да се разглежда само от държавата членка, която критериите, предвидени в глава III от Регламента сочат като компетентна (решение от 16 февруари 2017 г., C. K. и др., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, т. 56), от това не следва, че при липсата на каквато и да било разпоредба в този смисъл, приетото от така определената държава членка решение трябва да бъде автоматично признато от другите държави членки.

68 От изложените в точки 57—67 от настоящото решение мотиви следва, че при настоящото състояние на общата европейска система за убежище законодателят на Съюза все още не е дал пълен и конкретизиран израз на целта, към която се стреми член 78, параграф 2, буква а) ДФЕС, а именно единен статут на убежище в полза на гражданите на трети страни, валиден в целия Съюз. На този етап законодателят на Съюза не е установил по-специално принцип, съгласно който държавите членки са длъжни да признават автоматично приетите от друга държава членка решенията за предоставяне на статут на бежанец, нито е определил реда и условията за прилагането на такъв принцип.

69 Макар при сегашното състояние на правото на Съюза държавите членки да са свободни да поставят признаването на всички свързани със статута на бежанец права на тяхна територия в зависимост от приемането от техните компетентни органи на ново решение за предоставяне на такъв статут, държавите членки са свободни да предвидят автоматично признаване на такива решения, приети от друга държава членка, на основание на наличието на по-благоприятна разпоредба по смисъла на член 3 от Директива 2011/95 и на член 5 от Директива 2013/32. Безспорно е обаче, че Федерална република Германия не се е възползвала от тази възможност.

70 При тези условия следва, на второ място, да се определи обхватът на извършваното от компетентния орган на държава членка разглеждане на молба за международна закрила, подадена от кандидат, на когото друга държава членка вече е предоставила статут на бежанец.

71 В това отношение е важно да се припомни, както бе посочено в точка 62 от настоящото решение, че съгласно член 13 от Директива 2011/95 държавите членки предоставят статут на бежанец на всеки гражданин на трета страна или на лице без гражданство, който отговаря на условията да бъде разглеждан като бежанец съгласно глави II и III от тази директива, без те да разполагат с право на преценка в това отношение (вж. в този смисъл решения от 24 юни 2015 г., T., C-373/13, EU:C:2015:413, т. 63, от 14 май 2019 г., M и др. (Отнемане на статута на бежанец), C-391/16, C-77/17 и C-78/17, EU:C:2019:403, т. 89, и от 16 януари 2024 г., Интервюиращ орган на ДАБ при МС (Жени — жертви на домашно насилие), C-621/21, EU:C:2024:47, т. 72 и цитираната съдебна практика). За сметка на това, освен предвидената в член 3 от Директива 2011/95 възможност за прилагане на по-благоприятни национални разпоредби тя не предвижда предоставяне на статут на бежанец на граждани на трети страни или лица без гражданство, различни от отговарящите на тези условия. (вж. в този смисъл решения от 13 септември 2018 г., Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, т. 48 и цитираната съдебна практика, и от 9 ноември 2021 г., Bundesrepublik Deutschland (Запазване целостта на семейството), C-91/20, EU:C:2021:898, т. 39 и 40 и цитираната съдебна практика).

72 За да се установи дали посочените условия са изпълнени, държавите членки трябва, в съответствие с член 4, параграф 3 от Директива 2011/95, да извършат индивидуална преценка на всяка молба за международна закрила, като вземат предвид по-специално всички относими факти, свързани с държавата на произход на заинтересованото лице в момента на вземането на решение по молбата, относимата информация и документи, представени от него, както и индивидуалното положение на лицето и свързаните с него лични обстоятелства (вж. в този смисъл решения от 25 януари 2018 г., F, C-473/16, EU:C:2018:36, т. 41, и от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 98).

73 В същия смисъл от член 10, параграф 3 от Директива 2013/32 по същество следва, че молбите за международна закрила трябва да бъдат предмет на индивидуално, обективно и безпристрастно разглеждане въз основа на точна и актуализирана информация.

74 Следователно в хипотезата, при която в приложение на припомнената в точка 52 от настоящото решение съдебна практика за компетентния орган на държава членка е невъзможно съгласно член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 да обяви за недопустима молба за международна закрила, с която е сезиран, този орган трябва да пристъпи към индивидуално, цялостно и актуализирано разглеждане на условията за предоставяне на статута на бежанец.

75 Ако кандидатът отговаря на условията да бъде разглеждан като бежанец съгласно глави II и III от Директива 2011/95, посоченият орган трябва да му предостави статут на бежанец, без да разполага с право на преценка.

76 В това отношение, макар същият орган да не е длъжен да признае статута на бежанец на този кандидат единствено поради факта че този статут е бил предоставен на последния по-рано с решение на друга държава членка, първият посочен орган все пак трябва да съобрази в пълна степен това решение и доказателствата, които го подкрепят.

77 Това е така, защото общата европейска система за убежище, която, както се подчертава в съображение 12 от Директива 2011/95, включва общи критерии за определяне на лицата, които реално се нуждаят от международна закрила, се основава на принципа на взаимно доверие, съгласно който следва да се презумира, освен при изключителни обстоятелства, че отношението към търсещите международна закрила лица във всяка държава членка отговаря на изискванията на правото на Съюза, включително на изискванията на Хартата, на Конвенция за статута на бежанците и на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (вж. в този смисъл решения от 21 декември 2011 г., N. S. и др., C-411/10 и C-493/10, EU:C:2011:865, т. 78—80, и от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 84—85).

78 Освен това, като се има предвид принципът на лоялно сътрудничество, прогласен в член 4, параграф 3, първа алинея ДЕС, по силата на който Съюзът и държавите членки при пълно взаимно зачитане си съдействат при изпълнението на задачите, произтичащи от Договорите (решение от 6 септември 2016 г., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, т. 42), който намира конкретен израз в член 36 от Директива 2011/95 и в член 49 от Директива 2013/32, и за да се гарантира, доколкото е възможно, съгласуваността на взетите от компетентните органи на две държави членки решения относно необходимостта от международна закрила на един и същ гражданин на трета държава или лице без гражданство, следва да се приеме, че компетентният орган на държавата членка, който следва да се произнесе по новата молба, трябва във възможно най-кратки срокове да започне обмен на информация с компетентния орган на държавата членка, предоставил по-рано статут на бежанец на същия кандидат. На това основание първият от тези органи следва да уведоми втория за подадената нова молба, да му изпрати становището си по това ново искане и да поиска от него да представи в разумен срок информацията, с която разполага и въз основа на която е предоставил този статут.

79 Този обмен на информация има за цел да предостави възможност на органа на държавата членка, до който е подадена новата молба, да вземе предвид в пълна степен наличната информация при проверките, които трябва да извърши в рамките на процедурата за предоставяне на международна закрила.

80 С оглед на всички изложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 1 от Регламент № 604/2013, член 4, параграф 1 и член 13 от Директива 2011/95, както и член 10, параграфи 2 и 3 и член 33, параграф 1 и параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 трябва да се тълкуват в смисъл, че когато компетентният орган на държава членка не може да упражни предоставеното му с последната разпоредба правомощие да отхвърли като недопустима подадена от кандидат молба за международна закрила, на когото друга държава членка вече е предоставила такава закрила, тъй като е налице сериозна опасност този кандидат да бъде подложен в другата държава членка на нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата, този орган трябва да извърши ново индивидуално, цялостно и актуализирано разглеждане на молбата, като проведе нова процедура за предоставяне на международна закрила, проведена в съответствие с Директиви 2011/95 и 2013/32. В рамките на това разглеждане обаче

посоченият орган трябва съобрази в пълна степен решението на посочената друга държава членка да предостави международна закрила на посочения кандидат и доказателствата в подкрепа на това решение.

По съдебните разноски

81 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Член 3, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, член 4, параграф 1 и член 13 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, както член 10, параграфи 2 и 3 и член 33, параграф 1 и параграф 2, буква а) от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила

трябва да се тълкуват в смисъл, че

когато компетентният орган на държава членка не може да упражни предоставеното му с последната разпоредба правомощие да отхвърли като недопустима подадена от кандидат молба за международна закрила, на когото друга държава членка вече е предоставила такава закрила, тъй като е налице сериозна опасност този кандидат да бъде подложен в другата държава членка на нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата, този орган трябва да извърши ново индивидуално, цялостно и актуализирано разглеждане на молбата, като проведе нова процедура за предоставяне на международна закрила, проведена в съответствие с Директиви 2011/95 и 2013/32. В рамките на това разглеждане обаче посоченият орган трябва съобрази в пълна степен решението на посочената друга държава членка да предостави международна закрила на посочения кандидат и доказателствата в подкрепа на това решение.

Подписи